

## СМЪРТЪ

Каква непоносимо страшна пролѣтъ,  
когато вѣнъ се птицитѣ прелетни връщатъ,  
и слѣнце грѣе, и капчуцитѣ ромолятъ,  
а тукъ — мъртвецъ лежи у тебе въ кѣщи!

Ти чувашъ още думитѣ последни  
и още чувствувашъ милувката му топла  
и погледа, съсъ който те погледна,  
когато се откъсна сетния му вопѣлъ.

И спомняшъ, колко любещъ и отдаденъ  
гасѣше най-нищожната сълзица твоя,  
а днесъ ридай, моли, въ праха безъ сили падай —  
лежи, полуусмихнатъ и спокоенъ.

И ето, слѣнцето да угасишъ желалъ би  
и катастрофа мирового да предизвикашъ,  
а само се полюшвашъ въ тихи жалби,  
и сълзитѣ, пресъхнали, не бликатъ.

Какво? — Смиреностъ? Мъдростъ? И прозрение?  
Когато самъ си трупъ безжизненъ, бездиханенъ?  
Не крие ли самото примирение  
най-страшното човѣшко отчаяние?